

[Erhard Jakobsen]

hver enkelt borger og sige: dette her drejer sig ikke om din nabo, det drejer sig om dig!

Anden næstformand (Mette Madsen):

Må jeg gøre stiltfærdigt opmærksom på, at selv mildere kraftudtryk lyder betydelig stærkere fra folketingets talerstol end i almindelig daglig tale.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det udenrigspolitiske afsnit i åbningstalen har en beskeden placering og indeholder ikke egentligt nyt. Men jeg noterer – i øvrigt uden glæde – at EF og NATO nævnes før FN og de nordiske lande; jeg håber, at der ikke heri ligger en nedprioritering af arbejdet i FN og det nordiske samarbejde; det vil blive mødt med modstand fra vor side.

Regeringen siger, at den hilser med tilfredshed, at USA og Sovjet nu forhandler om en begrænsning af strategiske atomvåben samt om mellemdistanceraketterne i Europa. Det er ikke nok. Man må fra dansk side gøre noget mere: man må aktivt modarbejde de nye mellemdistanceraketter, som er en farlig optrapning af atomvåbenkapløbet i Europa, og som vil nedsætte tærskelen for, hvornår atomvåben vil kunne tænkes at blive taget i anvendelse i Europa.

Det norske arbejderparti har for nylig vedtaget at stemme imod bevillinger til opstilling af raketter. Det er en god beslutning. Danmark yder efter det oplyste omkring 50 mill. kr. til dette formål. Vi vil sætte ind for at få vedtaget, at Danmark ikke skal yde bidrag til det program, og dette synspunkt kan få flertal her i tinget, hvis det danske socialdemokrati følger det norske eksempel.

Jeg vil gerne sætte søgelyset på to forhold vedrørende forsvarspolitikken. I forbindelse med de omfattende besparelser må der nødvendigvis også ske besparelser på det militære område. Over hele Vesteuropa står stærk debat om den militære oprustning. Flere og flere vender sig imod den ustandselige optrapning af våbenkapløbet, flere og flere sætter spørgsmålstegn ved, om man køber sig større sikkerhed ved at købe stadig flere og stadig bedre våben.

Det er vigtigt, at der fra Danmark kommer de rigtige signaler til omverdenen, og derfor lægger vi vægt på, at der gennemføres forsvarsbesparelser, og vi agter at stille forslag

herom til finansloven. Jeg synes, hr. Heinesen i dag bragte tiltrængt klarhed over socialdemokratiets syn på dette; jeg måtte forstå, at socialdemokratiet som i 1. september-oplægget har den opfattelse, at forsvarsudgifterne ikke kan fredes.

Regeringen vil afskaffe automatikken i offentlige budgetter. Jeg må spørge: gælder det også forsvaret? Skal forsvaret fortsætte med sin egen særlig gunstige pris- og lønregulering, selv om automatikken på andre områder sættes i stå? Det kan ikke være regeringens opfattelse; forsvarsbevillingerne kan ikke have en sådan urimelig særstatus.

Det radikale venstre har igennem årene konsekvent arbejdet for, at Danmark skal være i spidsen, når det drejer sig om u-lands-hjælp. De u-landsbesparelser, regeringen foreslår, er betydelig mindre end de 570 mill. kr. over 2 år, socialdemokratiet foreslog i forhold til de aftaler, der var indgået med det radikale venstre og to af de nuværende regeringspartier, CD og kristeligt folkeparti. Den nye regering foreslår dog kun besparelser på ca. 235 mill. kr. over 2 år og opretholder en stigning i 1984. Men vort udgangspunkt er de gamle aftaler, og vi vil arbejde for, at de føres ud i livet. Er man indstillet på at inddrage forsvarsbevillingerne, kan det nemt lade sig gøre.

Regeringen agter i EF-samarbejdet at fastholde, at samarbejdet skal finde sted inden for de rammer, der findes i traktaterne; det er et realistisk synspunkt, og vi agter at holde regeringen fast på det.

Inden jeg vender mig til det indenrigspolitiske program, skal jeg gøre en principiel betragtning over samarbejdsforholdene i dansk politik. Igennem snart 12 år har Danmark været regeret af mindretalsregeringer; 12 år med hyppigt skiftende mindretalsregeringer har ikke været gode for landet. Resultaterne viser det. Det radikale venstre har igennem årene arbejdet for en ændring i det politiske mønster, har arbejdet for flertalsregeringer over midten. Muligheden for at samle den danske befolkning bag en langsigtet tillidskabende politik er størst, hvis man vælger den vej. Det har aldrig været svært at danne regeringer i Danmark, det går som regel stærkt, og det gjorde det også her for nogle uger siden. Det svære er for regeringer bagefter at slå bro over midten og dermed få mu-